

Judikatūras krājums

TIESAS SPRIEDUMS (otrā palāta)

2023. gada 25. maijā *

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu – Vide – Direktīva 2011/92/ES – Noteiktu sabiedrisku un privātu projektu ietekmes uz vidi novērtējums – 2. panta 1. punkts un 4. panta 2. punkts – II pielikumā minēti projekti – Pilsētu celtniecības projekti – Pārbaude atbilstoši limitiem vai kritērijiem – 4. panta 3. punkts – Attiecīgie atlases kritēriji, kas noteikti III pielikumā – 11. pants – Iespēja vērsties tiesā

Lietā C-575/21

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši LESD 267. pantam, ko *Verwaltungsgericht Wien* (Vīnes Administratīvā tiesa, Austrija) iesniegusi ar 2021. gada 14. septembra lēmumu un kas Tiesā reģistrēts 2021. gada 20. septembrī, tiesvedībā

WertInvest Hotelbetriebs GmbH

pret

Magistrat der Stadt Wien,

piedaloties

Verein Alliance for Nature,

TIESA (otrā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētāja A. Prehala [*A. Prechal*], tiesneši M. L. Arasteja Saūna [*L. Arastey Sahún*], F. Biltšens [*F. Biltgen*], N. Vāls [*N. Wahl*] un J. Pasers [*J. Passer*] (referents),

ģenerālvokāts: E. M. Kolins [A. M. Collins],

sekretāre: S. Bēre [*S. Beer*], administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2022. gada 14. septembra tiesas sēdi,

ņemot vērā apsvērumus, ko snieguši:

– *WertInvest Hotelbetriebs GmbH* vārdā – *K. Liebenwein, Rechtsanwalt*, un *L. Pöcho, Rechtsanwältin*,

* Tiesvedības valoda – vācu.

- *Magistrat der Stadt Wien* vārdā – *G. Cech, Senatsrat,*
 - *Verein Alliance for Nature* vārdā – *W. Proksch un P. Pyka, Rechtsanwälte,*
 - Austrijas valdības vārdā – *A. Kögl, W. Petek, A. Posch un J. Schmoll,* pārstāvji,
 - Eiropas Komisijas vārdā – *C. Hermes un M. Noll-Ehlers,* pārstāvji,
- noklausījusies ģenerālvokāta secinājumus 2022. gada 24. novembra tiesas sēdē,
pasludina šo spriedumu.

Spriedums

- 1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par to, kā citastarp interpretēt Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2011/92/ES (2011. gada 13. decembris) par dažu sabiedrisku un privātu projektu ietekmes uz vidi novērtējumu (OV 2012, L 26, 1. lpp.), kurā grozījumi izdarīti ar Eiropas Parlamenta un Padomes 2014. gada 16. aprīļa Direktīvu 2014/52/ES (OV 2014, L 124, 1. lpp.) (turpmāk tekstā – “Direktīva 2011/92”), 4. panta 2. un 3. punktu, 11. pantu, II pielikuma 10. punkta b) apakšpunktu un III pielikumu.
- 2 Šis lūgums ir iesniegts tiesvedībā starp *WertInvest Hotelbetriebs GmbH* un *Magistrat der Stadt Wien* (Vīnes pilsētas pašvaldība, Austrija) par lūgumu atļaut “pilsētu celtniecības projektu”.

Atbilstošās tiesību normas

Savienības tiesības

- 3 Direktīvas 2011/92 1. un 7.–11. apsvērumā ir teikts:
 - “(1) Padomes Direktīva 85/[337]/EEK (1985. gada 27. jūnijs) par dažu sabiedrisku un privātu projektu ietekmes uz vidi novērtējumu [(OV 1985, L 175, 40. lpp.)] ir vairākas reizes būtiski grozīta. Skaidrības un praktisku iemeslu dēļ minētā direktīva būtu jākodificē.
[..]
 - (7) Attīstības piekrišana valsts un privātiem projektiem, kuriem var būt būtiska ietekme uz vidi, būtu jānodrošina vienīgi pēc tam, kad veikts minēto projektu iespējamās nozīmīgās ietekmes uz vidi novērtējums. Minētais novērtējums būtu jāveic, pamatojoties uz attiecīgu informāciju, ko sniedzis attīstītājs un ko var papildināt iestādes un tā sabiedrības daļa, kurai var būt interese par attiecīgo projektu.
 - (8) Projektiem, kas pieder pie konkrētiem tipiem, ir būtiska ietekme uz vidi, un minētie projekti parasti būtu sistemātiski jānovērtē.
 - (9) Citu tipu projektiem var nebūt būtiskas ietekmes uz vidi visos gadījumos, un minētie projekti būtu jānovērtē gadījumos, kad dalībvalstis uzskata, ka tiem var būt būtiska ietekme uz vidi.

- (10) Dalībvalstis var noteikt limitus vai kritērijus, lai noteiktu, kuri šāda veida projekti būtu jānovērtē, pamatojoties uz to ietekmes uz vidi būtiskumu. Nevajadzētu būt prasībai dalībvalstīm katrā gadījumā pārbaudīt projektus, kas nesasniedz minētos limitus vai kas neatbilst minētajiem kritērijiem.
- (11) Nosakot šādus limitus vai kritērijus vai pārbaudot projektus katrā gadījumā, lai noteiktu, kuri projekti būtu jānovērtē, pamatojoties uz to būtisko ietekmi uz vidi, dalībvalstīm būtu jāņem vērā attiecīgie atlasītie kritēriji, kas paredzēti šajā direktīvā. Saskaņā ar subsidiaritātes principu dalībvalstīm ir visērtāk piemērot minētos kritērijus specifiskos gadījumos.”

4 Šīs direktīvas 1. panta 2. punkts ir izteikts šādā redakcijā:

“Šajā direktīvā piemēro šādas definīcijas:

[..]

- c) “attīstības piekrišana” nozīmē kompetentās iestādes vai iestāžu lēmumu, kas piešķir attīstītājam tiesības turpināt projektu;
- d) “sabiedrība” nozīmē vienu vai vairākas fiziskas vai juridiskas personas un – saskaņā ar attiecīgās valsts tiesību aktiem vai praksi – to apvienības, organizācijas vai grupas;
- e) “attiecīgā sabiedrības daļa” nozīmē sabiedrības daļu, kuru ietekmē vai var ietekmēt ar vidi saistīto lēmumu pieņemšanas procedūra, kas minēta 2. panta 2. punktā, vai kura ir šajā jautājumā ieinteresēta; piemērojot šo definīciju, uzskata, ka nevalstiskās organizācijas, kuras veicina vides aizsardzību un atbilst visām attiecīgās valsts tiesību aktu prasībām, ir ieinteresētas;

[..].”

5 Minētās direktīvas 2. panta 1. punktā ir paredzēts:

“Dalībvalstis nosaka visus vajadzīgos pasākumus, lai nodrošinātu, ka, pirms tiek dota attīstības piekrišana, uz tiem projektiem, kuriem var būt būtiska ietekme uz vidi *inter alia* to rakstura, apjoma vai atrašanās vietas dēļ, attiektos prasība par attīstības piekrišanu un novērtējumu attiecībā uz to ietekmi uz vidi. Minētie projekti ir noteikti 4. pantā.”

6 Šīs pašas direktīvas 3. panta 1. punktā ir noteikts:

“Ietekmes uz vidi novērtējums pienācīgā veidā, ņemot vērā katru atsevišķu gadījumu, nosaka, raksturo un novērtē projekta tiešo un netiešo ietekmi uz šādiem faktoriem:

- a) iedzīvotājiem un cilvēka veselību;
- b) bioloģisko daudzveidību [..];
- c) zemi, augsni, ūdeni, gaisu un klimatu;
- d) materiālām vērtībām, kultūras mantojumu un ainavu;

e) mijiedarbību starp a) līdz d) apakšpunktā minētajiem faktoriem.”

7 Direktīvas 2011/92 4. panta 2.–5. punkts ir formulēts šādi:

“2. Saskaņā ar 2. panta 4. punktu attiecībā uz II pielikumā uzskaitītajiem projektiem dalībvalstis nolemj, vai projekts jānovērtē saskaņā ar 5. līdz 10. pantu. Dalībvalstis nolemj, izmantojot:

a) katra gadījuma pārbaudes;

vai

b) dalībvalsts noteiktos limitus vai kritērijus.

Dalībvalstis var nolemt piemērot gan a), gan b) apakšpunktā minēto kārtību.

3. Kad ir pārbaudīts katrs gadījums vai ir noteikti limiti vai kritēriji 2. punkta vajadzībām, ņem vērā attiecīgos atlases kritērijus, kas izklāstīti III pielikumā. Dalībvalstis var noteikt limitus vai kritērijus, lai noteiktu, kad projektiem nav nepieciešams ne 4. un 5. punktā paredzētais lēmums, ne ietekmes uz vidi novērtējums, un/vai limitus vai kritērijus, lai noteiktu, kad projektiem jebkurā gadījumā ir jāveic ietekmes uz vidi novērtējums, nepieņemot par to 4. un 5. punktā minēto lēmumu.

4. Kad dalībvalstis nolemj pieprasīt lēmumu par projektiem, kas uzskaitīti II pielikumā, attīstītājs sniedz informāciju par projekta pazīmēm un tā iespējamo būtisko ietekmi uz vidi. Sīki izstrādāts sniedzamās informācijas saraksts ir sniegts II.A pielikumā. Attiecīgā gadījumā attīstītājs ņem vērā to citu pieejamo atbilstīgo novērtējumu par ietekmi uz vidi rezultātus, kuri veikti, ievērojot Savienības tiesību aktus, kas nav šī direktīva. Attīstītājs var iesniegt arī aprakstu par jebkādam projekta īpašībām un/vai pasākumiem, kas paredzēti, lai nepieļautu vai novērstu to, kas citādi varētu radīt būtisku nelabvēlīgu ietekmi uz vidi.

5. Kompetentā iestāde pieņem lēmumu, pamatojoties uz attīstītāja saskaņā ar 4. punktu sniegto informāciju un vajadzības gadījumā ņemot vērā rezultātus, kas gūti tādās iepriekšējās pārbaudēs vai novērtējumos par ietekmi uz vidi, kuri veikti, ievērojot Savienības tiesību aktus, kas nav šī direktīva. Lēmumu dara pieejamu sabiedrībai un:

a) ja nolemj, ka ir nepieciešams ietekmes uz vidi novērtējums, norāda iemeslus, kāpēc ir prasīts šāds novērtējums ar atsauci uz III pielikumā minētajiem attiecīgajiem kritērijiem; vai

b) ja nolemj, ka ietekmes uz vidi novērtējums nav nepieciešams, norāda galvenos iemeslus, kāpēc netiek prasīts šāds novērtējums, atsaucoties uz attiecīgajiem III pielikumā minētajiem kritērijiem, un, ja to ierosina attīstītājs, norāda jebkādas projekta īpašības un/vai pasākumus, lai nepieļautu vai novērstu to, kas citādi varētu radīt būtisku nelabvēlīgu ietekmi uz vidi.”

8 Šīs direktīvas 11. panta 1. punktā ir noteikts:

“Dalībvalstis nodrošina, ka saskaņā ar valsts tiesību sistēmu attiecīgās sabiedrības daļas locekļiem:

a) kas ir pietiekami ieinteresēti; vai

b) ja dalībvalsts administratīvi procesuālajās tiesībās tas paredzēts kā priekšnoteikums – kuru tiesības ir aizskartas,

ir iespēja pārskatīšanas kārtībā ierosināt lietu tiesā vai citā neatkarīgā un objektīvā struktūrā, kas izveidota ar tiesību aktiem, lai apstrīdētu tādu lēmumu, darbību vai bezdarbības būtības vai procesuālo likumību, uz kuru attiecas šīs direktīvas noteikumi par sabiedrības līdzdalību.”

9 Minētās direktīvas II pielikuma “Projekti, kas minēti 4. panta 2. punktā” 10. punktā “Infrastrukturā projekti” ir paredzēts:

“[..]

b) pilsētu celtniecības projekti, ietverot tirdzniecības centru un autostāvvietu celtniecību;

[..].”

10 Direktīvas 2011/92 III pielikums “4. panta 3. punktā minētie atlasē kritēriji (kritēriji, ar kuru palīdzību nosaka, vai II pielikumā minētajiem projektiem būtu jāveic ietekmes uz vidi novērtējums)” ir formulēts šādi:

“1. Projektu pazīmes

Jāņem vērā projektu pazīmes, īpaši attiecībā uz:

a) visa projekta apjomu un dizainu;

b) saistību ar citiem esošiem un/vai apstiprinātiem projektiem; un

[..].

2. Projektu atrašanās vieta

Jāņem vērā to ģeogrāfisko apgabalu vides jutīgums, kurus projekti var ietekmēt, īpaši attiecībā uz:

a) pastāvošo un apstiprināto zemes izmantošanu;

b) dabas resursu (tostarp augsnes, zemes, ūdens un bioloģiskās daudzveidības) relatīvo bagātību, pieejamību, kvalitāti un spēju reģenerēties attiecīgajā apgabalā un tā zemes dziļēs;

c) dabiskās vides absorbcijas spēju, īpašu uzmanību pievēršot šādām zonām:

[..]

vii) blīvi apdzīvotas teritorijas;

viii) ainavas un vietas, kas ir nozīmīgas no vēstures, kultūras vai arheoloģijas viedokļa.

3. Iespējamās ietekmes tips un pazīmes

Ar vidi saistītu projektu varbūtējā būtiskā ietekme jāņem vērā saistībā ar kritērijiem, kas izklāstīti šā pielikuma 1. un 2. punktā, attiecībā uz projekta ietekmi uz 3. panta 1. punktā norādītajiem faktoriem, ņemot vērā:

a) iedarbības apjomu un telpisko izplatību, piemēram, ģeogrāfiskās robežas un iespējamo ietekmei pakļauto iedzīvotāju skaitu;

[..]

g) ietekmes kumulāciju ar citu esošu un/vai apstiprinātu projektu ietekmi;

[..].”

Austrijas tiesības

- 11 *Bundesgesetz über die Prüfung der Umweltverträglichkeit (Umweltverträglichkeitsprüfungsgesetz 2000 – UVP-G 2000)* (Federālais likums par ietekmes uz vidi novērtējumu; *BGBL*. Nr. 697/1993), redakcijā, kas piemērojama pamatlietā (turpmāk tekstā – “*UVP-G 2000*”), 3. pantā “Ietekmes uz vidi novērtējuma priekšmets” ir noteikts:

“(1) Šā likuma 1. pielikumā uzskaitītajiem projektiem, kā arī šo projektu grozījumiem ir jāveic ietekmes uz vidi novērtējums atbilstoši turpmāk izklāstītajiem noteikumiem. 1. pielikuma 2. un 3. slejā norādītajiem projektiem piemēro vienkāršoto kārtību. [..]

(2) Attiecībā uz 1. pielikumā minētajiem projektiem, kuri nesasniedz pielikumā noteiktos limitus vai neizpilda pielikumā noteiktos kritērijus, bet kuri tomēr kopā ar citiem projektiem sasniedz attiecīgo limitu vai izpilda attiecīgo kritēriju, iestādei katrā atsevišķā gadījumā ir jālemj, vai kumulācijas rezultātā ir jāreķinās ar būtisku kaitīgu, nevēlamu vai traucējošu ietekmi uz vidi un tādēļ plānotajam projektam ir jāveic ietekmes uz vidi novērtējums. Kumulācijas nolūkos ņem vērā citus līdzīgus un teritoriāli saistītus esošus vai apstiprinātus projektus vai projektus, kuri ar pilnībā noformētu pieteikumu par atļaujas izdošanu iepriekš ir iesniegti vai atbilstoši 4. vai 5. pantam ir ierosināti attiecīgajā iestādē. Konkrētais gadījums atsevišķi nav jāizvērtē, ja plānotā projekta kapacitāte ir mazāka par 25 % no noteiktā limita. Pieņemot lēmumu konkrētā gadījumā, ņem vērā 5. punkta 1.–3. apakšpunktā minētos kritērijus un piemēro 7. un 8. punktu. Ietekmes uz vidi novērtējumu veic vienkāršotā kārtībā. Konkrētā gadījuma atsevišķu izvērtējumu neveic, ja attīstītājs pieprasa veikt ietekmes uz vidi novērtējumu.

[..]

(4) Attiecībā uz projektiem, kuriem ir definēta limita vērtība attiecībā uz 1. pielikuma 3. slejā norādītajām konkrētajām aizsargājamām teritorijām, ja šis kritērijs ir izpildīts, iestāde konkrētajā gadījumā, ņemot vērā ietekmes uz vidi apmēru un seku ilglaicību, lemj, vai ir gaidāmas būtiskas nelabvēlīgas sekas aizsargājamai dzīvotnei (2. pielikuma B kategorija) vai aizsardzības mērķim, ar kādu tika izveidota aizsargājamā teritorija (2. pielikuma A, C, D un E kategorija). Šis izvērtēšanas vajadzībām 2. pielikuma A, C, D un E kategorijas aizsargājamās teritorijas ņem vērā tikai tad, ja procedūras sākšanas dienā tās jau ir noteiktas par Eiropas nozīmes aizsargājamām teritorijām vai arī iekļautas Eiropas nozīmes aizsargājamo teritoriju sarakstā (2. pielikuma A kategorija). Ja ir gaidāma būtiska nelabvēlīga ietekme, veic ietekmes uz vidi novērtējumu. Pieņemot lēmumu konkrētajā gadījumā, ņem vērā 5. punkta 1.–3. apakšpunktā minētos kritērijus un piemēro 7. un 8. punktu. Konkrētā gadījuma atsevišķu izvērtējumu neveic, ja attīstītājs pieprasa veikt ietekmes uz vidi novērtējumu.

(4.a) Attiecībā uz projektiem, kuriem 1. pielikuma 3. slejā ir sniegti īpaši nosacījumi, kas atšķiras no 4. punktā norādītajiem, un ja šie nosacījumi ir izpildīti, iestāde katrā atsevišķā gadījumā,

piemērojot 7. punktu, noskaidro, vai ir gaidāma būtiska kaitīga vai traucējoša ietekme uz vidi, kā noteikts 1. panta 1. punkta 1. apakšpunktā. Ja iestāde konstatē, ka šāda ietekme ir gaidāma, veic ietekmes uz vidi novērtējumu vienkāršotā kārtībā. Konkrētā gadījuma atsevišķu izvērtējumu neveic, ja attīstītājs pieprasa veikt ietekmes uz vidi novērtējumu.

[..]

(6) Projektiem, kuriem jāveic novērtējums saskaņā ar 1., 2. vai 4. punktu, atļauju izsniedz tikai pēc ietekmes uz vidi novērtējuma pabeigšanas vai katra atsevišķa gadījuma izvērtēšanas. Jebkādi sniegti paziņojumi juridisku spēku iegūst tikai pēc ietekmes uz vidi novērtējuma pabeigšanas. Atļaujas, kas izdotas, pārkāpjot šo normu, 39. panta 3. punktā norādītā kompetentā iestāde var atzīt par spēkā neesošām trīs gadu laikā.

(7) Iestādei, pamatojoties uz attīstītāja/attīstītājas, attiecīgās iestādes vai *Umweltanwalt* [(vides tiesībsargs, Austrija)] pieteikumu, ir jālemj, vai attiecīgajam projektam atbilstoši šim likumam jāveic ietekmes uz vidi novērtējums un kurus no 1. pielikumā vai 3.a panta 1.–3. punktā norādītajiem kritērijiem šis projekts izpilda. Šo lēmumu iestāde var pieņemt arī pēc savas ierosmes. [..]

[..]

(9) Ja iestāde saskaņā ar 7. punktu nolemj, ka projektam nav jāveic ietekmes uz vidi novērtējums, saskaņā ar 19. panta 7. punktu atzītā vides aizsardzības organizācija vai 19. panta 1. punkta 1. apakšpunktā minētais kaimiņš ir tiesīgs celt prasību *Bundesverwaltungsgericht* [(Federālā administratīvā tiesa, Austrija)]. Šādai vides aizsardzības organizācijai vai šādam kaimiņam no publicēšanas internetā dienas jāsaņem piekļuve administratīvās lietas materiāliem. Vides aizsardzības organizācijas *locus standi* nolūkos izšķiroša ir atbilstoši 19. panta 7. punktam izdotajā atzišanas administratīvajā rīkojumā noteiktās darbības ģeogrāfiskā teritorija.”

12 UVP-G 2000 1. pielikumā noteikts:

“Pielikumā norādīti projekti, attiecībā uz kuriem saskaņā ar 3. pantu jāveic ietekmes uz vidi novērtējums.

Pielikuma 1. un 2. slejā norādīti projekti, kuriem katrā ziņā jāveic ietekmes uz vidi novērtējums (1. sleja) vai kuriem jāpiemēro vienkāršotā kārtība (2. sleja). Attiecībā uz izmaiņām, kas minētas 1. pielikumā, jāveic individuāla pārbaude, ja ir pārsniegts norādītais limits; pretējā gadījumā piemēro 3.a panta 2. un 3. punktu, izņemot gadījumus, kad ir skaidrs, ka tas attiecas vienīgi uz jaunām būvēm, jaunām ēkām vai inženiertīklu ierīkošanu jaunā zemesgabalā.

Pielikuma 3. slejā norādīti projekti, kuriem ietekmes uz vidi novērtējums jāveic tikai tad, ja ir izpildīti konkrēti nosacījumi. Attiecībā uz šiem projektiem, tiklīdz ir sasniegts noteiktais minimālais limits, ir jāveic individuāla pārbaude. Ja no šīs pārbaudes izriet, ka projektam jāveic ietekmes uz vidi novērtējums, ir jāpiemēro vienkāršotā kārtība.

Pielikuma 3. slejā iekļauto aizsargājamo teritoriju kategorijas definētas 2. pielikumā. Tomēr – nosakot, vai projektam jāveic ietekmes uz vidi novērtējums, – A, C, D un E kategorijas teritorijas jāņem vērā tikai tad, ja šīs teritorijas ir iekļautas šajās kategorijās pieteikuma iesniegšanas brīdī.

	Ietekmes uz vidi novērtējums	Ietekmes uz vidi novērtējums vienkāršotā kārtībā

	1. sleja	2. sleja	3. sleja
[..]	[..]	[..]	[..]
	Infrastrukturā projekti		
[..]	[..]	[..]	[..]
Z 17		a) Atpūtas vai atrakciju parki, stadioni un golfa laukumi vismaz ar 10 ha platību vai vismaz ar 1500 stāvvietām mehāniskajiem transportlīdzekļiem.	b) Atpūtas vai atrakciju parki, stadioni un golfa laukumi, kuri atrodas A vai D kategorijas aizsargājamās teritorijās un kuru platība ir vismaz 5 ha vai kuros ir vismaz 750 stāvvietu mehāniskajiem transportlīdzekļiem. c) Iepriekš a) un b) apakšpunktā minētie projekti un saistītās iekārtas, kas tiek būvētas, pārveidotas vai paplašinātas, pamatojoties uz nolīgumiem ar starptautiskām organizācijām saistībā ar nozīmīgiem notikumiem (piemēram, Olimpiskās spēles, pasaules vai Eiropas čempionāti, 1. formulas sacīkstes), pēc tam, kad ir veikts konkrētā gadījuma atsevišķs izvērtējums saskaņā ar 3. panta 4.a punktu. [..]
Z 18		a) Rūpniecības vai uzņēmējdarbības parki vismaz ar 50 ha platību. b) Inženiertīklu ierīkošana pilsētu celtniecības projektos, kuru platība ir vismaz 15 ha un kopējā apbūves platība pārsniedz 150 000 m ² .	c) Rūpniecības vai uzņēmējdarbības parki, kuri atrodas A vai D kategorijas aizsargājamās zonās un kuru platība ir vismaz 25 ha. Attiecībā uz b) apakšpunkta projektiem 3. panta 2. punktu piemēro, ņemot vērā pēdējo piecu gadu laikā atļauto kapacitāšu summu, tostarp pieprasīto kapacitāti vai kapacitātes palielināšanu.

Z 19		a) Tirdzniecības centri vismaz ar 10 ha platību vai vismaz ar 1000 stāvvietām mehāniskajiem transportlīdzekļiem.	b) Tirdzniecības centri, kuri atrodas A vai D kategorijas aizsargājamās teritorijās un kuru platība ir vismaz 5 ha vai kuros ir vismaz 500 stāvvietu mehāniskajiem transportlīdzekļiem. [..]
Z 20		a) Izmitināšanas iestādes, piemēram, viesnīcas vai brīvdienu ciemati (ieskaitot palīgbūves), vismaz ar 500 gultasvietām vai vismaz 5 ha aizņemto platību, ārpus aglomerācijām.	b) Izmitināšanas iestādes, piemēram, viesnīcas vai brīvdienu ciemati (ieskaitot palīgbūves), A vai B kategorijas aizsargājamās teritorijās vismaz ar 250 gultasvietām vai vismaz 2,5 ha aizņemto platību, ārpus aglomerācijām. [..]
Z 21		a) Publiski pieejamas stāvvietas vai garāžas vismaz ar 1500 stāvvietām mehāniskajiem transportlīdzekļiem.	b) Publiski pieejamas stāvvietas vai garāžas, kuras atrodas A, B vai D kategorijas aizsargājamās teritorijās un kurās ir vismaz 750 stāvvietu mehāniskajiem transportlīdzekļiem. [..]
[..]	[..]	[..]	[..]

[..]”

- 13 UVP-G 2000 1. pielikuma Z 18. punkta 2. slejā ietvertajā 3.a) zemsvītras piezīmē ir norādīts:

“Pilsētu celtniecības projekti ir inženiertīklu ierīkošanas projekti daudzfunkcionāla kompleksa būvēm, kuru skaitā noteikti jābūt dzīvojamām ēkām un biroju ēkām, kas ietver šim nolūkam paredzētos ceļus un infrastruktūru ar aptvēruma zonu ārpus projekta teritorijas. Pēc to īstenošanas pilsētu celtniecības projekti vai to daļas vairs netiek uzskatīti par tādiem šīs zemsvītras piezīmes nozīmē.”

14 UVP-G 2000 2. pielikumā ir noteikts:

“Aizsargājamās teritorijas ir klasificētas šādās kategorijās:

Kategorija	Aizsargājamā teritorija	Piemērojamība
A	Īpaši aizsargājama dabas teritorija	[..] [Apvienoto Nāciju Organizācijas Izglītības, zinātnes un kultūras organizācijas (UNESCO)] Pasaules mantojuma vietas, kuras šajā sarakstā iekļautas atbilstoši Konvencijas par pasaules kultūras un dabas mantojuma aizsardzību [parakstīta Parīzē 1972. gada 16. novembrī (<i>United Nations Treaty Series</i> , 1037. sēj., Nr. I-15511)] 11. panta 2. punktam
[..]	[..]	[..]
D	Piesārņota teritorija (gaiss)	Atbilstoši 3. panta 8. punktam noteiktās teritorijas
[..]	[..]	[..]

[..]”

15 *Wiener Stadtentwicklungs-, Stadtplanungs- und Baugesetzbuch, Bauordnung für Wien* (Vīnes Pilsētvides attīstības, pilsētplānošanas un būvniecības kodekss, Vīnes būvnoteikumi; *LGBl.* 1930/11), redakcijā, kas piemērojama pamatlietā (turpmāk tekstā – “Vīnes pilsētvides attīstības kodekss”), 70. panta “Būvprojekta ekspertīze un būvatļaujas piešķiršana” 1. punktā ir paredzēts:

“Ja būvprojekts var aizskart kaimiņu subjektīvās publiskās tiesības (134.a pants), gadījumā, kad nav piemērojama vienkāršotā būvatļaujas piešķiršanas kārtība, ir jāriko sēde, uz kuru jāaicina arī projektētājs un attīstītājs, ja vien nav piemērojams 65. panta 1. punkts. [..]”

16 Šā kodeksa 134. pantā “Puses” ir noteikts:

“(1) Prasītājs vai pieteikuma iesniedzējs katrā ziņā ir puse [*Allgemeines Verwaltungsverfahrensgesetz* (Vispārējais administratīvā procesa kodekss)] 8. panta izpratnē, ja [Vīnes Pilsētvides attīstības kodeksā] ir paredzēta prasības vai pieteikuma iesniegšana.

[..]

(3) Būvatļaujas piešķiršanas procedūrā [..] papildus pieteikuma iesniedzējam (būvdarbu pasūtītājam) puses ir zemes īpašnieki (kopīpašnieki). Pret personām, kurām ir apbūves tiesības, jāattiecas kā pret zemes īpašniekiem. Blakusesošo zemesgabalu īpašnieki (kopīpašnieki) ir puses, ja plānotā būve un tās izmantošana aizskar viņu subjektīvās publiskās tiesības, kas izsmēloši uzskaitītas 134.a pantā, un ja, neraugoties uz 4. punktu, tie saskaņā ar 70. panta 2. punktu vēlākais tiesas sēdē pret būvprojektu izsaka iebildumus 134.a panta izpratnē. Kaimiņi neiegūst lietas dalībnieka statusu, ja viņi ir skaidri apstiprinājuši būvniecības projektu plānos vai atsaucoties uz tiem. Kaimiņiem ir tiesības iepazīties ar lietas materiāliem [..] no brīža, kad būvprojekts ir iesniegts

iestādē. Visas citas personas, kuru privātās tiesības vai intereses ir aizskartas, ir lietas dalībnieki [..]. Apbūves zonai blakusesoši zemesgabali ir tie, kuri robežojas ar zemesgabalu, uz ko attiecas būvprojekts, vai kuri no tā ir nošķirti ne vairāk kā sešus metrus pa zemes joslām vai koplietošanas ceļiem, kuru platums nepārsniedz 20 metrus, un pēdējā minētajā gadījumā atrodas pretim apbūvējamajam zemesgabalam. Visās teritorijās, kurām ir cits izmantojums, un gadījumā, kad zemesgabali ir publiski, par kaimiņos esošiem uzskatāmi zemesgabali, kuri atrodas ne vairāk kā 20 metru attālumā no būvprojekta.”

Pamatlieta un prejudiciālie jautājumi

- 17 Pieteicēja pamatlietā ir plānojusi Vīnes (Austrija) centrā būvēt ēku kompleksu, kas tiks saukts *ICV Heumarkt Neu – Neubau Hotel InterContinental, Wiener Eislaufverein WEV* (turpmāk tekstā – “*Heumarkt Neu* projekts”).
- 18 No iesniedzējtiesas norādēm izriet, ka projekts ietver attiecīgās vietas pārbūvi – tiktu nojaukta esošā viesnīca *InterContinental* un uzbūvētas divas jaunas ēkas, kas tiktu izmantotas viesnīcas, kā arī komercdarbības un konferenču rīkošanas vajadzībām, augstceltne, kas tiktu izmantota viesnīcas, pasākumu rīkošanas, dzīvokļu un biroju vajadzībām, un šīs augstceltnes un vienas no minētajām ēkām pakājē esoša ēka ar trim pazemes stāviem, un tā tiktu izmantota viesnīcas, komercdarbības un konferenču rīkošanas vajadzībām. Būve, kas neatrodas virs pakājē esošās ēkas, atrodas starp to un blakusesošo koncertzāli, un arī tai ir trīs pazemes stāvi. Projektā bija paredzēts arī, pirmkārt, rekonstruēt slidotavu un ēku, kurā tā atrodas, izbūvējot pazemes slidotavu aptuveni 1000 m² platībā un pazemes sporta zāli ar peldbaseinu, otrkārt, izbūvēt pazemes autostāvvietu ar 275 vietām mehāniskajiem transportlīdzekļiem, kā arī, treškārt, aptuveni par 11 metriem pārvietot šim projektam piegulošo ielu. *Heumarkt Neu* projekts aizņemtu aptuveni 1,55 ha platību, un tā bruto stāvu platība būtu aptuveni 89 000 m² (no tiem 58 000 m² būtu virszemē un 31 000 m² – pazemē). Turklāt viss projekts atrastos kā *UNESCO* pasaules mantojums “Vīnes vēsturiskais centrs” klasificētas teritorijas centrālajā zonā.
- 19 Ar 2018. gada 16. oktobra lēmumu, kas pieņemts, atbildot uz pieteicējas pamatlietā 2017. gada 17. oktobra pieteikumu, kurš savukārt iesniegts uz *UVP-G 2000* 3. panta 7. punkta pamata, Vīnes federālās zemes valdība (Austrija) konstatēja, ka *Heumarkt Neu* projektam nav jāveic ietekmes uz vidi novērtējums, jo tas neatbilst nevienai no minētā likuma 1. pielikumā uzskaitītajām projektu kategorijām, kuras varētu būt piemērojamas (it īpaši šā pielikuma Z 17.–Z 21. punktam). Attiecībā uz *UVP-G 2000* 1. pielikuma Z 18. punkta b) apakšpunktā minēto kategoriju “pilsētu celtniecības projekti” Vīnes federālās zemes valdība norādīja, ka šis projekts šajā tiesību normā paredzētos limitus nesasnies un ka *UVP-G 2000* 3. panta 2. punkts, kas attiecas uz kumulāciju ar citiem projektiem, nav piemērojams, jo šajā tiesību normā paredzētais 25 % limits nav sasniegts.
- 20 Izskatot prasību, kuru par šo lēmumu bija cēlušī vairāki kaimiņi un arī kāda vides aizsardzības organizācija, *Bundesverwaltungsgericht* (Federālā administratīvā tiesa) informēja *Heumarkt Neu* projekta attīstītāju un Vīnes federālās zemes valdību, ka tās ieskatā Direktīvas 2011/92 II pielikuma 10. punkta b) apakšpunktā ietvertā tiesību norma nav pienācīgi transponēta valsts tiesību aktos un ka šis projekts ir jānovērtē atsevišķi. Minētā tiesa norīkoja ekspertu un noteica tiesas sēdes datumu. Pēc tam pieteicēja pamatlietā atsauca savu šā sprieduma 19. punktā minēto pieteikumu konstatēt, ka šim projektam nav jāveic ietekmes uz vidi novērtējums.

- 21 Kaut gan šis pieteikums tika atsaukts, *Bundesverwaltungsgericht* (Federālā administratīvā tiesa) ar 2019. gada 9. aprīļa lēmumu atzina, ka *Heumarkt Neu* projektam ir jāveic ietekmes uz vidi novērtējums.
- 22 *Verwaltungsgerichtshof* (Augstākā administratīvā tiesa, Austrija), kurā prasītāja pamatlietā un Vīnes federālās zemes valdība iesniedza revīzijas (*Revision*) sūdzības, ar 2021. gada 25. jūnija nolēmumu atcēla *Bundesverwaltungsgericht* (Federālā administratīvā tiesa) 2019. gada 9. aprīļa lēmumu, būtībā pamatojoties uz to, ka pēc pieteicējas pamatlietā pieteikuma atsaukšanas *Bundesverwaltungsgericht* (Federālā administratīvā tiesa) kompetencē vairs nebija izskatīt ierosināto lietu pēc būtības un tai esot bijis vienīgi jāatceļ federālās zemes valdības 2018. gada 16. oktobra lēmums.
- 23 Rezultātā ar 2021. gada 15. jūlija nolēmumu *Bundesverwaltungsgericht* (Federālā administratīvā tiesa) Vīnes federālās zemes valdības 2018. gada 16. oktobra lēmumu atzina par spēkā neesošu.
- 24 Iepriekš ar 2018. gada 30. novembra lūgumu pieteicēja pamatlietā līdztekus iepriekš minētajai tiesvedībai par pienākuma konstatēšanu lūdza Vīnes pilsētas pašvaldību izsniegt būvatļauju *Heumarkt Neu* projektam.
- 25 Tā kā Vīnes pilsētas pašvaldība par šo pieteikumu nav lēmusi, prasītāja pamatlietā 2021. gada 12. martā iesniedza pieteikumu saistībā ar bezdarbību *Verwaltungsgericht Wien* (Vīnes Administratīvā tiesa, Austrija), kas ir iesniedzējtiesā šajā lietā; ar šo pieteikumu tā lūdz minētajai tiesai nospriest, ka ir jāizsniedz pieprasītā būvatļauja, un vienlaikus apgalvo, ka, ņemot vērā *UVP-G 2000* 1. pielikuma Z 18. punkta b) apakšpunktā noteiktos limitus un kritērijus, *Heumarkt Neu* projektam nav jāveic ietekmes uz vidi novērtējums.
- 26 Iesniedzējtiesa norāda: valsts tiesību aktos ir noteikts, ka tad, ja pieteikums saistībā ar bezdarbību – kā tas ir šajā gadījumā – ir atzīstams par pamatotu, iesniedzējtiesai vajadzības gadījumā jālemj par attiecīgās atļaujas pieprasījumu. Taču iespējamā iesniedzējtiesas kompetence lemt par minēto pieteikumu, tāpat kā par būvniecības jomu atbildīgās iestādes kompetence, kuru iesniedzējtiesa šajā gadījumā aizstātu, ir atkarīga no tā, vai jāveic ietekmes uz vidi novērtējums – tāpēc šis jautājums ir jāizlemj vispirms. Iesniedzējtiesa arī precizē, ka šajā lietā minētais jautājums jāizvērtē, ņemot vērā limitus un kritērijus attiecībā uz “pilsētu celtniecības projektiem” *UVP-G 2000* 1. pielikuma Z 18. punkta b) apakšpunkta izpratnē kā vienīgo minētajā pielikumā paredzēto situāciju, kura varētu attiekties uz šo gadījumu.
- 27 Šādos apstākļos *Verwaltungsgericht Wien* (Vīnes Administratīvā tiesa) nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādus prejudiciālus jautājumus:
 - “1) Vai [Direktīva 2011/92] nepieļauj tādu valsts tiesisko regulējumu, kas “pilsētu celtniecības projekta” ietekmes uz vidi novērtējumu pakārto gan nosacījumam, ka jābūt sasniegtam aizņemtās zemes platības limitam vismaz 15 ha apmērā, kā arī bruto stāvu platības limitam virs 150 000 m², gan nosacījumam, ka tam jābūt kopējas daudzfunkcionālas apbūves attīstības projektam, katrā ziņā ar dzīvojamām un komercdarbībai paredzētām ēkām, tostarp ielām, kas izbūvētas piekļuvei šiem objektiem, un infrastruktūras objektiem, kas sniedzas ārpus attiecīgā projekta teritorijas? Vai šajā ziņā nozīme ir faktam, ka valsts tiesību aktos īpaši nosacījumi ir paredzēti:
 - tematiskiem vai atrakciju parkiem, sporta stadioniem vai golfa laukumiem (sasniedzot noteiktu zemes platības lielumu vai attiecīgi noteiktu autostāvvietu skaitu),

- rūpniecības vai uzņēmējdarbības parkiem (sasniedzot noteiktu zemes platības lielumu),
 - tirdzniecības centriem (sasniedzot noteiktu zemes platības lielumu vai attiecīgi noteiktu autostāvvietu skaitu),
 - tūristu izmitināšanas uzņēmumiem, tādiem kā viesnīcas vai brīvdienu ciemati, ieskaitot palīgtelpas (sasniedzot noteiktu gultu skaitu vai attiecīgi noteiktu zemes platības lielumu, attiecinot to uz teritoriju ārpus slēgtiem dzīvojamajiem rajoniem), un
 - publiski pieejamām autostāvvietām vai garāžām (sasniedzot noteiktu autostāvvietu skaitu)?
- 2) Vai [Direktīvā 2011/92] – it īpaši, ņemot vērā [šīs direktīvas] III pielikuma 2. punkta c) apakšpunkta viii) punktā noteikto, ka, lemjot, vai [tās] II pielikumā minētiem projektiem ir jāveic ietekmes uz vidi novērtējums, ir jāņem vērā arī “ainavas, kas ir nozīmīgas no vēstures, kultūras un arheoloģijas viedokļa”, – ir izvirzīta prasība attiecībā uz teritorijām, kas ir īpaši nozīmīgas no vēstures, kultūras, pilsētvides vai arhitektūras viedokļa, kā, piemēram, *UNESCO* Pasaules mantojuma vietas, paredzēt zemākus limitus vai vieglākus kritērijus (salīdzinājumā ar pirmajā jautājumā minētajiem)?
- 3) Vai [Direktīva 2011/92] nepieļauj tādu valsts tiesisko regulējumu, atbilstoši kuram, vērtējot “pilsētu celtniecības projektu” pirmā jautājuma izpratnē, apvienošanu (kumulāciju) ar citiem līdzīgiem un teritoriāli saistītiem projektiem veic ierobežotā apjomā, ņemot vērā tikai pēdējo piecu gadu laikā apstiprināto kapacitāšu summu, tostarp pieprasīto kapacitāti vai attiecīgi kapacitātes palielināšanu, turklāt “pilsētu celtniecības projektu” vai attiecīgi projekta daļas pēc to īstenošanas konceptuāli vairs neuzskata par “pilsētu celtniecības projektu” un gadījumā, ja plānotā projekta kapacitāte nesasniedz limitus 25 % apjomā, netiek veikts individuāls konstatējums par to, vai kumulācijas rezultātā jāreķinās ar būtisku kaitīgu vai traucējošu ietekmi uz vidi, un tādēļ plānotajam projektam ir jāveic ietekmes uz vidi novērtējums?
- 4) Ja atbilde uz pirmo un/vai otro jautājumu ir apstiprinoša: vai gadījumā, ja ir pārsniegta dalībvalstīm piešķirtā rīcības brīvība, novērtējumā, kas valsts iestādēm (atbilstoši izskatāmajā lietā tieši piemērojamiem [Direktīvas 2011/92] 2. panta 1. punkta, kā arī 4. panta 2. un 3. punkta noteikumiem) jāveic katrā atsevišķā gadījumā par to, vai attiecīgajam projektam var būt būtiska ietekme uz vidi un tādēļ projektam ir jāveic ietekmes uz vidi novērtējums, var aprobežoties tikai ar to, ka ņem vērā noteiktus aizsardzības aspektus, kā, piemēram, noteiktas teritorijas aizsardzības mērķi, vai arī šādā gadījumā ir jāņem vērā visi [Direktīvas 2011/92] III pielikumā minētie kritēriji un aspekti?
- 5) Vai [Direktīva 2011/92], īpaši – ņemot vērā šīs direktīvas 11. pantā ietvertās tiesību aizsardzības prasības, pieļauj situāciju, ka ceturtajā jautājumā minēto novērtējumu vispirms veic iesniedzējtiesa (būvatļaujas izdošanas procedūrā un izvērtējot savu jurisdikciju), kuras tiesvedībā “sabiedrībai” saskaņā ar valsts tiesību aktu prasībām puses statuss piemīt vien ļoti ierobežotā apmērā un pret kuras lēmumiem “attiecīgās sabiedrības daļas” locekļiem [Direktīvas 2011/92] 1. panta 2. punkta d) un e) apakšpunkta izpratnē ir pieejama vien ļoti ierobežota tiesību aizsardzība? Vai, atbildot uz šo jautājumu, nozīme ir tam, ka atbilstoši valsts tiesiskajai situācijai – neskarot iespēju pieņemt lēmumu pēc savas ierosmes – tikai attīstītājs, attiecīgā iestāde vai vides tiesībsargs var pieprasīt izdot atsevišķu lēmumu par to, vai projektam ir jāveic ietekmes uz vidi novērtējums?

- 6) Vai [Direktīva 2011/92] “pilsētu celtniecības projektu” gadījumā atbilstoši tās II pielikuma 10. punkta b) apakšpunktam paredz, ka pirms vai līdztekus nepieciešamam ietekmes uz vidi novērtējumam vai attiecīgi – pirms konkrētā gadījumā ir pabeigts vērtēt ietekmi uz vidi, kam jāprecizē nepieciešamība veikt ietekmes uz vidi novērtējumu, var izdot būvatļauju atsevišķiem būvobjektiem, kas ir daļa no kopējā “pilsētu celtniecības projekta”, turklāt būvniecības lietas kontekstā netiek visaptveroši vērtēta ietekme uz vidi [šīs direktīvas] izpratnē un sabiedrībai tiesvedībā puses statuss piemīt vien ierobežotā apmērā?”

Par lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu pieņemamību

- 28 *WertInvest Hotelbetriebe* apgalvo, ka šis lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir nepieņemams, jo *Heumarkt Neu* projekts neietilpstot Direktīvas 2011/92 II pielikuma 10. punkta b) apakšpunktā minētā jēdziena “pilsētu celtniecības projekti” tvērumā tāpēc, ka ar minēto projektu būtībā tiekot pārveidota jau esoša teritorija.
- 29 Šajā ziņā jāatgādina, ka atbilstoši Tiesas pastāvīgajai judikatūrai LESD 267. pantā iedibinātajā sadarbības starp Tiesu un valsts tiesām procedūrā tikai valsts tiesai, kura izskata strīdu un ir atbildīga par pieņemamo tiesas nolēmumu, ņemot vērā lietas īpatnības, ir jāizvērtē gan prejudiciālā nolēmuma nepieciešamība, lai tā varētu izspriest lietu, gan Tiesai uzdoto jautājumu nozīmīgums. Tāpēc, ja uzdotie jautājumi attiecas uz Savienības tiesību interpretāciju, Tiesai principā uz tiem ir jāatbild (spriedums, 2017. gada 12. oktobris, *Sleutjes*, C-278/16, EU:C:2017:757, 21. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 30 Tātad tiek prezumēts, ka jautājumi par Savienības tiesību interpretāciju, kurus valsts tiesa uzdevusi pašas noteiktā tiesiskā regulējuma un faktisko apstākļu kontekstā, kura pareizība Tiesai nav jāpārbauda, ir nozīmīgi. Tiesa var noraidīt valsts tiesas lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu vienīgi tad, ja ir acīmredzams, ka lūgtajai Savienības tiesību interpretācijai nav nekādas saiknes ar faktisko situāciju pamatlietā vai pamatlietas priekšmetu, vai arī gadījumos, kad izvirzītā problēma ir hipotētiska vai kad Tiesai nav zināmi faktiskie un tiesiskie apstākļi, kas nepieciešami, lai sniegtu noderīgu atbildi uz tai uzdotajiem jautājumiem (spriedums, 2017. gada 12. oktobris, *Sleutjes*, C-278/16, EU:C:2017:757, 22. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 31 Taču šajā gadījumā tas tā nav, jo uzdotajiem jautājumiem – gluži pretēji – ir acīmredzama saikne ar pamatlietas priekšmetu. Turklāt jānorāda, ka *WertInvest Hotelbetriebe* šajā ziņā izvirzītie iebildumi attiecas tieši uz Direktīvas 2011/92 II pielikuma 10. punkta b) apakšpunkta tvērumu un uz faktu juridisko kvalifikāciju no minētās tiesību normas viedokļa. Proti, jautājums, vai tāda situācija kā pamatlietā aplūkotā ietilpst iesniedzējtiesas minēto Savienības tiesību normu tvērumā, ir saturisks jautājums, kas saistīts ar šo normu interpretāciju, tādējādi iespējamās šaubas, kas šajā ziņā varētu būt, nevar ietekmēt prejudiciālo jautājumu pieņemamību (pēc analogijas skat. spriedumu, 2009. gada 27. oktobris, *ČEZ*, C-115/08, EU:C:2009:660, 67. punkts).
- 32 Tāpēc *WertInvest Hotelbetriebe* argumenti par lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu nepieņemamību ir jānoraida.

Par prejudiciālajiem jautājumiem

Par pirmo un otro jautājumu

- 33 Ar pirmo un otro jautājumu, kuri jāizskata kopā, iesniedzējtiesa būtībā vēlas noskaidrot, vai Direktīva 2011/92 ir jāinterpretē tādējādi, ka tā nepieļauj tādu valsts tiesisko regulējumu, kurā “pilsētu celtniecības projektu” ietekmes uz vidi novērtējuma veikšana ir pakārtota, pirmkārt, apstāklim, ka ir pārsniegts 15 hektāru aizņemtās zemes platības limits un 150 000 m² bruto stāvu platības limits, un, otrkārt, apstāklim, ka runa ir par inženiertīklu ierīkošanas projektu, lai būvētu daudzfunkcionālu kompleksu, kas noteikti ietver dzīvojamās ēkas un biroju ēkas, ieskaitot šim nolūkam paredzētos ceļus un infrastruktūru, un kam ir aptvēruma zona ārpus projekta teritorijas, un kurā nav noteikti zemāki limiti vai stingrāki kritēriji, ja attiecīgie projekti atrodas – īpaši no vēsturiskā, kultūras, pilsētvides vai arhitektūras viedokļa – ļoti nozīmīgās teritorijās.
- 34 No Direktīvas 2011/92 4. panta 2. punkta kopsakarā ar tās II pielikuma 10. punkta b) apakšpunktu izriet, ka dalībvalstīm, pamatojoties uz katra gadījuma atsevišķu izvērtējumu vai pamatojoties uz to noteiktajiem limitiem vai kritērijiem, ir jākonstatē, vai “pilsētu celtniecības projektam” ir jāveic ietekmes uz vidi novērtējums saskaņā ar minētās direktīvas 5.–10. pantu. Dalībvalstis var arī nolemt piemērot abas procedūras.
- 35 Šajā ziņā iesākumā jākonstatē: no lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu izriet, ka iesniedzējtiesai – kuras ziņā ir faktu novērtējums –, šķiet, nav radušās šaubas par to, ka tāds projekts kā pamatlietā aplūkotais ietilpst Direktīvas 2011/92 II pielikuma 10. punkta b) apakšpunktā minētā jēdziena “pilsētu celtniecības projekti” tvērumā, un valsts tiesa nav jautājusi Tiesai par šā jēdziena interpretāciju. Šādā situācijā, it īpaši, ņemot vērā minētā projekta iezīmes, kuras aprakstītas lūgumā sniegt prejudiciālu nolēmumu un izklāstītas šā sprieduma 18. punktā, Tiesa nesaskata nekādus iemeslus apšaubīt faktu juridisko kvalifikāciju, ko veikusi iesniedzējtiesa.
- 36 Turklāt attiecībā uz *WertInvest Hotelbetrieb* iebildumu, kas minēts šā sprieduma 28. punktā, pietiek vien ar norādi, ka apstākļi, ka ar minēto projektu tiekot pārveidota jau esoša teritorija, nojaucot – kā tas ir šajā gadījumā – esošās struktūras un būvējot jaunu struktūru, neizslēdz to, ka šāds projekts ietilpst Direktīvas 2011/92 II pielikuma 10. punkta b) apakšpunktā minētā jēdziena “pilsētu celtniecības projekti” tvērumā (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2011. gada 3. marts, Komisija/Īrija, C-50/09, EU:C:2011:109, 100. punkts).
- 37 Runājot par Direktīvas 2011/92 īstenošanu, jāatgādina, ka dalībvalstīm šī direktīva ir jāīsteno tādā veidā, kas pilnībā atbilst tajā noteiktajām prasībām, ņemot vērā tās pamatmērķi, kurš – kā izriet no tās 2. panta 1. punkta – ir nodrošināt, lai pirms atļaujas piešķiršanas projektiem, kam var būt būtiska ietekme uz vidi citastarp to rakstura, apjoma vai atrašanās vietas dēļ, tiktu veikts ietekmes novērtējums (šajā nozīmē attiecībā uz atbilstošajām Direktīvas 85/337 normām skat. spriedumu, 2014. gada 27. marts, *Consejería de Infraestructuras y Transporte de la Generalitat Valenciana un Iberdrola Distribución Eléctrica*, C-300/13, nav publicēts, EU:C:2014:188, 23. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).
- 38 Šajā ziņā jāatgādina, ka pat nelielam projektam var būt būtiska ietekme uz vidi un ka no pastāvīgās judikatūras izriet, ka dalībvalsts tiesību normās, kurās ir paredzēts noteiktu veidu projektu ietekmes uz vidi novērtējums, ir jāievēro arī Direktīvas 2011/92 3. pantā noteiktās prasības un tajos ir jāņem vērā projekta ietekme uz iedzīvotājiem un veselību, bioloģisko daudzveidību, zemi,

augšni, ūdeni, gaisu un klimatu, kā arī materiālām lietām, kultūras mantojumu un ainavu (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2011. gada 24. marts, Komisija/Belģija, C-435/09, nav publicēts, EU:C:2011:176, 50. punkts un tajā minētā judikatūra).

- 39 No pastāvīgās judikatūras arī izriet: ja attiecībā uz Direktīvas 2011/92 II pielikumā uzskaitītajiem projektiem dalībvalstis ir nolēmušas izmantot limitus vai kritērijus, lai noteiktu, vai šiem projektiem ir jāveic novērtējums saskaņā ar šīs direktīvas 5.–10. pantu, tām šādi piešķirtā rīcības brīvība ir ierobežota ar minētās direktīvas 2. panta 1. punktā uzlikto pienākumu nodrošināt, lai pirms atļaujas piešķiršanas projektiem, kuriem var būt būtiska ietekme uz vidi citastarp to rakstura, apjoma vai atrašanās vietas dēļ, tiktu veikts ietekmes novērtējums (spriedums, 2018. gada 31. maijs, Komisija/Polija, C-526/16, nav publicēts, EU:C:2018:356, 60. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 40 Visbeidzot jāuzsver, ka atbilstoši Direktīvas 2011/92 4. panta 3. punktam dalībvalstīm, nosakot minētos limitus vai kritērijus, ir pienākums ņemt vērā attiecīgos šīs direktīvas III pielikumā paredzētos atlases kritērijus.
- 41 Pēdējo minēto kritēriju vidū šajā pielikumā ir norādītas, pirmkārt, projektu iezīmes, kuras ir jāņem vērā, it īpaši attiecībā uz projekta apjomu un tā kumulatīvo ietekmi kopā ar citiem esošiem vai apstiprinātiem projektiem, otrkārt, projektu atrašanās vieta, lai tiktu ņemta vērā to ģeogrāfisko apgabalu vides jutīgums, kurus šie projekti var ietekmēt, it īpaši attiecībā uz pastāvošo un apstiprināto zemes lietojumu, kā arī dabiskās vides absorbcijas spēju, īpašu uzmanību pievēršot citastarp blīvi apdzīvotām teritorijām, kā arī ainavai un vietām, kas ir nozīmīgas no vēstures, kultūras vai arheoloģijas viedokļa, un, treškārt, projektu iespējamās ietekmes pazīmes, it īpaši, ņemot vērā ģeogrāfiskās robežas un iespējamo projekta ietekmei pakļauto iedzīvotāju skaitu un projekta kumulatīvo ietekmi ar citiem esošiem vai apstiprinātiem projektiem.
- 42 No tā izriet, ka dalībvalsts, kas, pamatojoties uz Direktīvas 2011/92 4. panta 2. punktu, noteiktu limitus vai kritērijus, ņemot vērā tikai projektu apjomu, taču neizvērtējot šā sprieduma 41. punktā atgādinātos kritērijus, pārsniegtu rīcības brīvību, kas tai ir piešķirta ar šīs direktīvas 2. panta 1. punktu un 4. panta 2. punktu (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2011. gada 24. marts, Komisija/Belģija, C-435/09, nav publicēts, EU:C:2011:176, 55. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 43 Šajā gadījumā ir redzams, ka, lai gan Austrijas Republika ir noteikusi vairākus limitus, kas piemērojami atkarībā no projekta atrašanās vietas, it īpaši A kategorijas teritorijās, kuru skaitā ir arī *UNESCO* pasaules mantojumā klasificētās teritorijas, *UVP-G 2000* 1. pielikuma Z 19. un Z 21. punktā minēto “tirdzniecības centru” un “publiski pieejamu autostāvvietu vai garāžu” projektiem, kuri arī ietilpst Direktīvas 2011/92 II pielikuma 10. punkta b) apakšpunktā minētajā jēdzienā “pilsētu celtniecības projekti”, tā attiecībā uz *UVP-G 2000* 1. pielikuma Z 18. punkta b) apakšpunktā minētajiem “pilsētu celtniecības projektiem” ir noteikusi tikai vienu limitu.
- 44 No Tiesas judikatūras izriet – ja dalībvalsts izmanto limitus, lai novērtētu nepieciešamību veikt ietekmes uz vidi novērtējumu, ir jāņem vērā tādi faktori kā projektu atrašanās vieta, piemēram, nosakot vairākus limitus, kuri atbilst dažādiem projektu apjomiem un kuri ir piemērojami atkarībā no projekta veida un atrašanās vietas (šajā nozīmē skat. spriedumu, 1999. gada 21. septembris, Komisija/Īrija, C-392/96, EU:C:1999:431, 70. punkts).

- 45 Šajā ziņā jāatgādina, ka atbilstoši iesniedzējtiesas norādēm pamatlietā aplūkotais projekts atrodas tādas teritorijas centrālajā zonā, kura klasificēta kā *UNESCO* pasaules mantojums, un tāpēc Direktīvas 2011/92 III pielikuma 2. punkta c) apakšpunkta viii) punktā paredzētais projektu atrašanās vietas kritērijs šajā kontekstā ir īpaši nozīmīgs.
- 46 Turklāt jāatgādina, ka no Tiesas pastāvīgās judikatūras izriet – dalībvalsts, kas šos limitus vai kritērijus noteiktu tādā līmenī, ka praksē visi attiecīgā veida projekti jau iepriekš būtu atbrīvoti no pienākuma veikt to ietekmes novērtējumu, pārsniegtu šā sprieduma 39. punktā minēto rīcības brīvību, izņemot, ja, balstoties uz visaptverošu vērtējumu, būtu secināms, ka tiem nav būtiskas ietekmes uz vidi (spriedums, 2018. gada 31. maijs, Komisija/Polija, C-526/16, nav publicēts, EU:C:2018:356, 61. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 47 Pilsētvidē, kurā vieta ir ierobežota, vismaz 15 hektārus liela aizņemtās zemes platība un vairāk nekā 150 000 m² liela bruto stāvu platība ir tik augsti limiti, ka praksē lielākā daļa “pilsētu celtniecības projektu” būs iepriekš atbrīvoti no pienākuma veikt to ietekmes uz vidi novērtējumu.
- 48 Šajā ziņā jāatzīmē, pirmkārt, ka iesniedzējtiesa savā lūgumā sniegt prejudiciālu nolēmumu ir norādījusi, ka no dažiem avotiem izrietot, ka praksē nevienam “pilsētu celtniecības projektam” nevajadzētu sasniegt *UVP-G 2000* 1. pielikuma Z 18. punkta b) apakšpunktā noteiktos limitus un kritērijus. Otrkārt, no Tiesas rīcībā esošajiem lietas materiāliem izriet, ka Austrijā lielākajai daļai Direktīvas 2011/92 II pielikuma 10. punkta b) apakšpunktā minēto “pilsētu celtniecības projektu” netiek veikts ietekmes uz vidi novērtējums.
- 49 Turklāt Austrijas valdība tiesas sēdē norādīja, ka tā apzinās, ka valsts tiesību aktos šim nolūkam paredzētie limiti, iespējams, ir pārlietu augsti, un ka šā iemesla dēļ tā šos tiesību aktus ir nolēmusi grozīt.
- 50 Tomēr galu galā iesniedzējtiesai, ņemot vērā visus pieejamos nozīmīgos apstākļus, būs jāizvērtē, vai attiecīgie limiti un kritēriji ir noteikti tādā līmenī, ka praksē visi vai gandrīz visi attiecīgie projekti ir atbrīvoti no pienākuma veikt to ietekmes uz vidi novērtējumu, un – ja tas tā būtu – jāpārliedz, ka šāds atbrīvojums nevar tikt attaisnots ar to, ka, pamatojoties uz visaptverošu novērtējumu, visus šādi izslēgtos projektus var uzskatīt par tādiem, kuri nerada būtisku ietekmi uz vidi.
- 51 Ņemot vērā iepriekš izklāstītos apsvērumus, uz pirmo un otro jautājumu ir jāatbild, ka Direktīvas 2011/92 2. panta 1. punkts, 4. panta 2. punkta b) apakšpunkts un 3. punkts, II pielikuma 10. punkta b) apakšpunkts un III pielikums ir jāinterpretē tādējādi, ka tie nepieļauj tādu valsts tiesisko regulējumu, kurā “pilsētu celtniecības projektu” ietekmes uz vidi novērtējuma veikšana ir pakārtota, pirmkārt, apstāklim, ka ir pārsniegts 15 hektāru aizņemtās zemes platības limits un 150 000 m² bruto stāvu platības limits, un, otrkārt, apstāklim, ka runa ir par inženiertīklu ierīkošanas projektu, lai būvētu daudzfunkcionālu kompleksu, kas noteikti ietver dzīvojamās ēkas un biroju ēkas, ieskaitot šim nolūkam paredzētos ceļus un infrastruktūru, un kam ir aptvērums zona ārpus projekta teritorijas.

Par trešo jautājumu

- 52 Ar trešo jautājumu iesniedzējtiesa būtībā vēlas noskaidrot, vai Direktīva 2011/92 ir jāinterpretē tādējādi, ka tā nepieļauj tādu valsts tiesību normu, kurā, lai noteiktu, vai “pilsētu celtniecības projektam” ir jāveic ietekmes uz vidi novērtējums, kumulācija ar citiem līdzīgiem un tuvumā esošiem projektiem tiek aprobežota ar to, ka tiek ņemtas vērā tikai pēdējo piecu gadu laikā

atļautās kapacitātes, ieskaitot šādā projektā pieprasīto kapacitāti vai kapacitātes palielināšanu, un “pilsētu celtniecības projekti” vai to daļas pēc pabeigšanas jēdzieniski vairs nav uzskatāmas par “pilsētu celtniecības projektiem”, un, ja plānotā projekta kapacitāte ir mazāka par 25 %, netiek veikts individuāls vērtējums par to, vai kumulācijas dēļ ir gaidāma kaitīga, nevēlama vai traucējoša ietekme uz vidi un vai tāpēc ir jāveic ietekmes uz vidi novērtējums.

- 53 No lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu ir redzams, ka šis jautājums attiecas uz tiesību normu, kura izriet no *UVP-G 2000* 3. panta 2. punkta kopsakarā ar šā likuma 1. pielikuma Z 18. punktu, it īpaši 3.a) zemsvītras piezīmi, kas pievienota Z 18. punkta 2. slejai.
- 54 Tomēr atbilstoši Tiesas judikatūrai, ja dalībvalsts, piemērojot Direktīvas 2011/92 4. panta 2. punkta b) apakšpunktu, kurš attiecas uz tās II pielikumā minētajiem projektiem, nosaka limitu, kas nav saderīgs ar šīs direktīvas 2. panta 1. punktā un 4. panta 3. punktā uzliktajiem pienākumiem, minētās direktīvas 2. panta 1. punkts, kā arī 4. panta 2. punkta a) apakšpunkts un 3. punkts kļūst tieši iedarbīgi, savukārt tas nozīmē, ka kompetentajam valsts iestādēm ir jānodrošina, lai vispirms tiktu pārbaudīts, vai attiecīgajiem projektiem var būt būtiska ietekme uz vidi, un – apstipriņošanas atbildes gadījumā – lai tiktu veikts šīs ietekmes novērtējums (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2013. gada 21. marts, *Salzburger Flughafen*, C-244/12, EU:C:2013:203, 48. punkts).
- 55 Tātad, ņemot vērā atbildi uz pirmo un otro jautājumu, uz trešo jautājumu nav jāatbild.
- 56 Ņemot vērā šo atbildi, lai konstatētu, vai pamatlietā aplūkotajam projektam ir jāveic ietekmes uz vidi novērtējums, kompetentajai iestādei vai attiecīgā gadījumā iesniedzējtiesai šis projekts ir jāpārbauda, ņemot vērā vienīgi Direktīvas 2011/92 III pielikumā paredzētos kritērijus, – tāpēc atbilde uz trešo jautājumu nav nepieciešama pamatlietas risinājumam.

Par ceturto jautājumu

- 57 Ar ceturto jautājumu iesniedzējtiesa būtībā vēlas noskaidrot, vai Direktīvas 2011/92 4. panta 3. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka, veicot katra atsevišķa gadījuma pārbaudi par to, vai projektam var būt būtiska ietekme uz vidi un vai tam tātad ir jāveic ietekmes uz vidi novērtējums, kompetentā iestāde drīkst aprobežoties vienīgi ar to, ka tiek ņemti vērā tādi noteikti vides aizsardzības aspekti kā konkrētas teritorijas aizsardzības priekšmets, vai arī kompetentajai iestādei attiecīgais projekts ir jāpārbauda, ņemot vērā visus šīs direktīvas III pielikumā minētos atlases kritērijus.
- 58 Direktīvas 2011/92 4. panta 3. punktā ir noteikts – lai izvērtētu, vai projektam var būt būtiska ietekme uz vidi, tiek ņemti vērā atbilstošie atlases kritēriji, kuri paredzēti šīs direktīvas III pielikumā.
- 59 Šajā ziņā Tiesa jau ir nospriedusi, ka dalībvalsts, nepārkāpjot savus no Direktīvas 2011/92 izrietošos pienākumus, nedrīkst tieši vai netieši izslēgt vienu vai vairākus no šīs direktīvas III pielikumā minētajiem kritērijiem, jo katram no tiem atbilstoši projektam, uz kuru attiecas minētās direktīvas II pielikums, var būt nozīme, lai noskaidrotu, vai ir jāriko ietekmes uz vidi novērtējuma procedūra (šajā nozīmē skat. rīkojumu, 2008. gada 10. jūlijs, *Aiello* u.c., C-156/07, EU:C:2008:398, 50. punkts).

- 60 No tā izriet, ka, veicot konkrētā gadījuma atsevišķu pārbaudi, kompetentajai iestādei attiecīgais projekts ir jāizvērtē, ņemot vērā visus Direktīvas 2011/92 III pielikumā uzskaitītos atlasas kritērijus, lai noteiktu, kuri kritēriji ir nozīmīgi attiecīgajā lietā, un pēc tam tai ir pienācīgi jāņem vērā visi kritēriji, kuri tādējādi ir izrādījušies nozīmīgi.
- 61 Šajā kontekstā jāatgādina – Tiesa jau ir noraidījusi tēzi, ka pilsētu teritorijās “pilsētu celtniecības projektu” ietekme uz vidi praktiski nepastāvot, un šajā ziņā ir atsaukusies uz kritērijiem, kuri saistīti ar teritorijām ar augstu iedzīvotāju blīvumu, kā arī ar vēsturiski, kulturāli un arheoloģiski nozīmīgām ainavām un kuri pašlaik ietverti Direktīvas 2011/92 III pielikuma 2. punkta c) apakšpunkta vii) un viii) punktā (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2006. gada 16. marts, Komisija/Spānija, C-332/04, nav publicēts, EU:C:2006:180, 79. un 80. punkts).
- 62 Ņemot vērā iepriekš izklāstītos apsvērumus, uz ceturto jautājumu ir jāatbild, ka Direktīvas 2011/92 4. panta 3. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka, veicot konkrētā gadījuma atsevišķu pārbaudi par to, vai projektam var būt būtiska ietekme uz vidi un vai tam tāad ir jāveic ietekmes uz vidi novērtējums, kompetentajai iestādei attiecīgais projekts ir jāpārbauda, ņemot vērā visus šīs direktīvas III pielikumā uzskaitītos atlasas kritērijus, lai noteiktu, kuri kritēriji konkrētajā gadījumā ir nozīmīgi, un pēc tam šie nozīmīgie kritēriji ir jāpiemēro konkrētajam gadījumam.

Par piekto jautājumu

- 63 Ar piekto jautājumu iesniedzējtiesa būtībā vēlas noskaidrot, vai Direktīvas 2011/92 11. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka tas nepieļauj, ka šīs direktīvas 4. panta 2. punkta a) apakšpunktā paredzēto atsevišķo konkrēta gadījuma pārbaudi pirmo reizi veic tiesa, kurai ir kompetence piešķirt minētās direktīvas 1. panta 2. punkta c) apakšpunktā paredzēto atļauju procesā, kurā lietas puses statuss sabiedrībai ir atzīts tikai ārkārtīgi ierobežotos gadījumos un kura noslēgumā sabiedrībai ir tikai ļoti ierobežotas pārsūdzības iespējas. Šajā kontekstā iesniedzējtiesa vēlas arī noskaidrot, vai nozīme ir tam, ka saskaņā ar valsts tiesību aktiem – ārpus iespējas to konstatēt *ex officio* – vienīgi projekta attīstītājs, iesaistītā iestāde vai vides tiesībsargs var pieprasīt, lai tiktu konstatēts, vai attiecīgajam projektam ir jāveic ietekmes uz vidi novērtējums.
- 64 No lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu izriet, ka iesniedzējtiesa šo jautājumu uzdod divu iemeslu dēļ. Pirmkārt, tā norāda, ka saskaņā ar Vīnes Pilsētvides attīstības kodeksa noteikumiem lietas dalībnieka statuss tiesā noritošā būvatļaujas izsniegšanas procesā ir tikai tām personām, kuras ir zemes īpašnieki vai kurām ir tiesības veikt būvniecību uz zemes, kas atrodas precīzi noteiktā teritorijā ap pamatlietā aplūkotā projekta vietu – tādējādi sabiedrība Direktīvas 2011/92 1. panta 2. punkta d) apakšpunkta izpratnē ir gandrīz pilnībā izslēgta no šā procesa un tāad *a priori* arī no iespējas pārsūdzēt jebkādu iesniedzējtiesas nolēmumu nepieprasīt ietekmes uz vidi novērtējumu šim projektam. Otrkārt, saskaņā ar *UVP-G 2000* 3. panta 7. punktu tikai attīstītājs, iesaistītā iestāde vai vides tiesībsargs ir tiesīgs pēc savas ierosmes lūgt, lai tiktu konstatēts, vai minētajam projektam ir jāveic ietekmes uz vidi novērtējums.
- 65 Šajā ziņā jānorāda, ka Direktīvā 2011/92 dalībvalstīm nav uzlikts pienākums paredzēt iespēju sabiedrībai šīs direktīvas 1. panta 2. punkta d) apakšpunkta izpratnē vai attiecīgajai sabiedrības daļai minētās direktīvas 1. panta 2. punkta e) apakšpunkta izpratnē sākt tās 4. panta 4. un 5. punktā paredzēto konstatācijas procedūru.
- 66 Tāpat Direktīvā 2011/92 nav paredzēts, ka sabiedrībai vai attiecīgajai sabiedrības daļai būtu tiesības uz līdzdalību šādā procesā.

- 67 Tomēr no šīs direktīvas 4. panta 5. punkta izriet, ka šā procesa noslēgumā pieņemtais lēmums, kas atbilst šajā tiesību normā paredzētajām formālajām prasībām, ir jādara pieejams sabiedrībai.
- 68 Turklāt saskaņā ar Direktīvas 2011/92 11. pantu privātpersonai, kas ir “attiecīgās sabiedrības daļa” šīs direktīvas 1. panta 2. punkta e) apakšpunkta izpratnē un kas atbilst valsts tiesībās paredzētajiem kritērijiem par “pietiekamu ieinteresētību” vai attiecīgā gadījumā par “tiesību aizskārums”, kuri minēti šīs direktīvas 11. pantā, ir jābūt iespējai tiesā vai kādā citā neatkarīgā un objektīvā struktūrā, kas izveidota ar tiesību aktiem, apstrīdēt, ka lēmums, kurā konstatēts, ka ietekmes uz vidi novērtējums nav jāveic, ir tiesisks no procesuālā viedokļa vai pēc būtības – attiecīgā gadījumā – tādā tiesvedībā, kura sāka par lēmumu, ar ko piešķirta atļauja (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2015. gada 16. aprīlis, *Gruber*, C-570/13, EU:C:2015:231, 44. punkts).
- 69 Turklāt Tiesa jau ir nospriedusi – apstākļi, ka šādu lēmumu ir pieņēmusi tiesa, kura tādējādi īsteno administratīva rakstura kompetenci, nedrīkst liegt konkrētajai sabiedrības daļai izmantot tiesības pārsūdzēt šo lēmumu (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2009. gada 15. oktobris, *Djurgården-Lilla Värtans Miljöskyddsförening*, C-263/08, EU:C:2009:631, 37. punkts).
- 70 Visbeidzot jāatgādina, ka Direktīvas 2011/92 11. panta 1. punktā, atbilstoši kuram par šajā pantā minētajiem lēmumiem, darbībām vai bezdarbību ir jāvar iesniegt pieteikumu tiesā, lai “apstrīdētu [tos pēc] būtības vai to procesuālo likumību”, nekādi netiek ierobežoti pamati, kuri var tikt izvirzīti šāda pieteikuma pamatošanai (spriedums, 2015. gada 15. oktobris, Komisija/Vācija, C-137/14, EU:C:2015:683, 77. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 71 Ņemot vērā iepriekš izklāstītos apsvērumus, uz piekto jautājumu ir jāatbild, ka Direktīvas 2011/92 11. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka tas pieļauj, ka šīs direktīvas 4. panta 2. punkta a) apakšpunktā paredzēto atsevišķo konkrētā gadījuma pārbaudi pirmo reizi veic tiesa, kurai ir kompetence piešķirt šīs direktīvas 1. panta 2. punkta c) apakšpunktā paredzēto atļauju. Tomēr individuālam, kas ietilpst “attiecīgajā sabiedrības daļā” Direktīvas 2011/92 1. panta 2. punkta e) apakšpunkta izpratnē un kas izpilda šīs direktīvas 11. pantā minētos kritērijus, kuri valsts tiesībās ir paredzēti attiecībā uz “pietiekamu ieinteresētību” vai attiecīgā gadījumā uz “tiesību aizskārums”, ir jābūt iespējai tiesā vai kādā citā neatkarīgā un objektīvā struktūrā, kas izveidota ar tiesību aktiem, apstrīdēt, ka šādas tiesas lēmums, kurā konstatēts, ka ietekmes uz vidi novērtējums nav jāveic, ir tiesisks no procesuālā viedokļa vai pēc būtības.

Par sesto jautājumu

- 72 Ar sesto jautājumu iesniedzējtiesa būtībā vēlas noskaidrot, vai Direktīva 2011/92 ir jāinterpretē tādējādi, ka tā nepieļauj to, ka pirms nepieciešamā ietekmes uz vidi novērtējuma vai tā veikšanas laikā vai arī pirms tiek pabeigta atsevišķa konkrētā gadījuma pārbaude par to, vai šāds novērtējums ir nepieciešams, tiek izsniegtas būvatļaujas attiecībā uz individuāliem būvprojektiem, kuri ietilpst plašākos “pilsētu celtniecības projektos”.
- 73 Austrijas valdība apgalvo, ka šis jautājums ir hipotētisks un tāpēc nepieņemams.
- 74 Šajā ziņā – kā norāda Austrijas valdība –, protams, ir taisnība, ka pati iesniedzējtiesa lūgumā sniegt prejudiciālu nolēmumu konkrēti norāda, ka “pilsētu celtniecības projekta” un “detalizētā projekta” priekšmets, attiecībā uz kuru iesniedzējtiesas ieskatā varētu tikt izsniegta “priekšlaicīga” būvatļauja, ir identisks. Turklāt no Tiesas rīcībā esošajiem lietas materiāliem izriet, ka pieteicējas pamatlietā 2021. gada 12. marta lūgums, kas ir izraisījis strīdu pamatlietā, attiecas uz to pašu projektu, uz kuru attiecās 2018. gada 30. novembra būvatļaujas pieteikums un kurš būtībā atbilst

aprakstam, ko iesniedzējtiesa izklāstījusi minētajā lūgumā sniegt prejudiciālu nolēmumu un kas būtībā ir atkārtots šā sprieduma 18. punktā. Turklāt šķiet, ka pamatlietā pieteicēja lūdza izsniegt būvatļauju visam projektam kopumā.

- 75 Tomēr šajā jautājumā iesniedzējtiesa norāda uz “būvatļaujām atsevišķiem būvobjektiem, kas ir daļa no kopējā pilsētu celtniecības projekta”, un lūgumā sniegt prejudiciālu nolēmumu tā norāda uz pieteicējas pamatlietā argumentāciju, ka “pilsētu celtniecības projektu” gadījumā, pat ja uz visu projektu attiecas pienākums veikt ietekmes uz vidi novērtējumu, joprojām ir iespējams atļaut individuālus būvniecības pasākumus. Šādos apstākļos nevar izslēgt, ka šai tiesai – kamēr konkrētā gadījumā tiks veikts ietekmes uz vidi novērtējums Direktīvas 2011/92 izpratnē vai atsevišķa konkrētā gadījuma pārbaude, lai noteiktu, vai šāds novērtējums ir nepieciešams, – atbilstoši Austrijas tiesību aktiem ir kompetence atļaut šādus individuālus būvdarbus un ka pamatlietā ir iesniegts attiecīgs pieteikums.
- 76 Tātad, tā kā saskaņā ar šā sprieduma 30. punktā atgādināto judikatūru ir jāprezumē, ka prejudiciālie jautājumi ir uzskatāmi par nozīmīgiem, uz sesto jautājumu ir jāsniedz atbilde.
- 77 Direktīvas 2011/92 2. panta 1. punktā ir noteikts, ka projektiem, kuriem var būt būtiska ietekme uz vidi, pirms atļaujas piešķiršanas ir jāveic ietekmes uz vidi novērtējums.
- 78 Šāda tiesību norma nozīmē, ka pārbaude par projekta tiešo un netiešo ietekmi uz šīs direktīvas 3. pantā minētajiem faktoriem un par to mijiedarbību pilnā apmērā jāveic pirms minētās atļaujas piešķiršanas (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2022. gada 24. februāris, *Namur-Est Environnement*, C-463/20, EU:C:2022:121, 58. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 79 Kā ir uzsvērusi Tiesa – šādu iepriekšēju novērtējumu attaisno nepieciešamība nodrošināt, lai lēmumu pieņemšanas procesā kompetentā iestāde pēc iespējas ņemtu vērā visu plānošanas un lēmuma pieņemšanas tehnisko procesu ietekmi uz vidi, lai jau uzreiz izvairītos no piesārņojuma vai traucējumu rašanās, nevis vēlāk apkarotu to sekas (spriedums, 2018. gada 31. maijs, Komisija/Polija, C-526/16, nav publicēts, EU:C:2018:356, 75. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 80 Būvatļauju piešķiršana atsevišķiem būvdarbiem, kas ir plašāka “pilsētu celtniecības projekta” daļa, pirms tiek noteikts, vai šis projekts ir jānovērtē saskaņā ar Direktīvas 2011/92 5.–10. pantu, un pirms attiecīgā gadījumā šis novērtējums tiek veikts, būtu acīmredzami pretrunā šīm prasībām un to pamatā esošajam būtiskajam mērķim, kas minēts šā sprieduma 37. punktā.
- 81 Ņemot vērā iepriekš izklāstītos apsvērumus, uz sesto jautājumu ir jāatbild, ka Direktīva 2011/92 ir jāinterpretē tādējādi, ka tā nepieļauj to, ka pirms nepieciešamā ietekmes uz vidi novērtējuma vai tā veikšanas laikā vai arī pirms tiek pabeigta atsevišķā konkrētā gadījuma pārbaude par to, vai šāds novērtējums ir nepieciešams, tiek izsniegtas būvatļaujas attiecībā uz individuāliem būvprojektiem, kuri ietilpst plašākos “pilsētu celtniecības projektos”.

Par tiesāšanās izdevumiem

- 82 Attiecībā uz pamatlīetas pusēm šī tiesvedība izriet no tiesvedības, kas notiek iesniedzējtiesā, tāpēc tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto pušu izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (otrā palāta) nospriež:

- 1) Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2011/92/ES (2011. gada 13. decembris) par dažu sabiedrisku un privātu projektu ietekmes uz vidi novērtējumu, kurā grozījumi izdarīti ar Eiropas Parlamenta un Padomes 2014. gada 16. aprīļa Direktīvu 2014/52/ES, 2. panta 1. punkts, 4. panta 2. punkta b) apakšpunkts un 3. punkts, II pielikuma 10. punkta b) apakšpunkts un III pielikums

ir jāinterpretē tādējādi, ka

tie nepieļauj tādu valsts tiesisko regulējumu, kurā “pilsētu celtniecības projektu” ietekmes uz vidi novērtējuma veikšana ir pakārtota, pirmkārt, apstāklim, ka ir pārsniegti 15 hektāru aizņemtās zemes platības limits un 150 000 m² bruto stāvu platības limits, un, otrkārt, apstāklim, ka runa ir par inženiertīklu ierīkošanas projektu, lai būvētu daudzfunkcionālu kompleksu, kas noteikti ietver dzīvojamās ēkas un biroju ēkas, ieskaitot šim nolūkam paredzētos ceļus un infrastruktūru, un kam ir aptvēruma zona ārpus projekta teritorijas.

- 2) Direktīvas 2011/92, kurā grozījumi izdarīti ar Direktīvu 2014/52, 4. panta 3. punkts

ir jāinterpretē tādējādi, ka,

veicot konkrētā gadījuma atsevišķu pārbaudi par to, vai projektam var būt būtiska ietekme uz vidi un vai tam tād ir jāveic ietekmes uz vidi novērtējums, kompetentajai iestādei attiecīgais projekts ir jāpārbauda, ņemot vērā visus Direktīvas 2011/92 grozītās redakcijas III pielikumā uzskaitītos atlases kritērijus, lai noteiktu, kuri kritēriji konkrētajā gadījumā ir nozīmīgi, un pēc tam šie nozīmīgie kritēriji ir jāpiemēro konkrētajam gadījumam.

- 3) Direktīvas 2011/92, kurā grozījumi izdarīti ar Direktīvu 2014/52, 11. pants

ir jāinterpretē tādējādi, ka

tas pieļauj, ka Direktīvas 2011/92 grozītās redakcijas 4. panta 2. punkta a) apakšpunktā paredzēto atsevišķo konkrētā gadījuma pārbaudi pirmo reizi veic tiesa, kurai ir kompetence piešķirt Direktīvas 2011/92 grozītās redakcijas 1. panta 2. punkta c) apakšpunktā paredzēto atļauju.

Tomēr indivīdam, kas ietilpst “attiecīgajā sabiedrības daļā” Direktīvas 2011/92 grozītās redakcijas 1. panta 2. punkta e) apakšpunkta izpratnē un kas izpilda šīs direktīvas 11. pantā minētos kritērijus, kuri valsts tiesībās ir paredzēti attiecībā uz “pietiekamu ieinteresētību” vai attiecīgā gadījumā uz “tiesību aizskārums”, ir jābūt iespējai tiesā vai kādā citā neatkarīgā un objektīvā struktūrā, kas izveidota ar tiesību aktiem, apstrīdēt, ka šādas tiesas lēmums, kurā konstatēts, ka ietekmes uz vidi novērtējums nav jāveic, ir tiesisks no procesuālā viedokļa vai pēc būtības.

- 4) Direktīva 2011/92, kurā grozījumi izdarīti ar Direktīvu 2014/52,

ir jāinterpretē tādējādi, ka

tā nepieļauj to, ka pirms nepieciešamā ietekmes uz vidi novērtējuma vai tā veikšanas laikā vai arī pirms tiek pabeigta atsevišķa konkrētā gadījuma pārbaude par to, vai šāds novērtējums ir nepieciešams, tiek izsniegtas būvatļaujas attiecībā uz individuāliem būvprojektiem, kuri ietilpst plašākos “pilsētu celtniecības projektos”.

[Paraksti]